

Jättikuorossa oli naisvoimaa

JÄRVENPÄÄ. Peräti kahdeksan kuoroa, yhteensä kaksi- ja puolisataa laulajaa, oli musiikkimajuri Elias Seppälä onnistunut mobilisoimaan Kaartin soittokunnan lisäjoukoiksi Carl Orffin Carmina Burana -kantaatin esitykseen.

Se oli ennen kaikkea pohjalaisen talkoohengen voimannäyte, sillä valtaosa kuoroista tuli Pohjois- ja Keski-Pohjanmaalta. Ennen Järvenpään konserttia Carmina Burana oli esitetty Oulaisissa ja Kokkolassa.

Huomattavan tiiviiksi jättikuoron rivit oli onnistuttu kokoamaan, ja esityksen sankareita olivat ennen kaikkea naislaulajat, jotka lauloivat kirkkaan ja iskevän yhtenäisesti ja puhtaasti. Sopraanot kohosivat pelottomasti yläalueelle ja saivat sielläkin aikaan sopivan suoraviivaisen, säteilevän soinnin.

Yhtenäisyyden merkkejä oli sangen selkeästi lausuttu latinan kieli, johon liittyy myös keskiajan saksaa ja vähän ranskaakin.

Myös miehillä olivat rivit koossa ja melko yksimielinen artikulaatio, mutta heidän ongelmanaan oli voiman puute. Kun suurkuoron tenorit ovat etupäässä nuoria miehiä, myös koululaisia, ei ollut ihme, jos tenorisointi jäi hennoksi ja hailakaksi.

Nuorisovaltaisuus vaikutti voimakkaasti koko esityksen luonteeseen. Uusprimitivistisen Carmina Buranan suggestiivinen teho perustuu siihen, että se on valtava kollektiivisen voiman purkaus, usein villin riehakas ja avoimen eroottinen, jopa himokas.

Nyt yleisilme oli melko siveä ja säyseä kaikessa innostuneisuudessaankin. Kapakkatunnelmissa pysyttiin kohtuuden rajoissa, ja lemmit ilot jäivät ikään kuin keväisen piirileikin asteelle.

Esityksen tietty puritaanisuus ja maltillisuus sopivat epäilemättä hyvin Kaartin soittokunnan idealistisiin, maanpuolustushenkeä vaaliviin periaatteisiin. Seppälä olisi varmasti pystynyt sytyttämään esittäjäjoukkonsa hurjempaan menoon, ja usein olisi todella toivonut, että taitava, iskevä soittokunta olisi antanut sointublokeillaan rajumpia rytmipotkuja ja villinnyt näin kuoroa hurjempaan menoon.

Kaartin soittokunnan sotilaallinen täsmällisyys oli joka tapauksessa omiaan Orffin selkeän rytmikkääseen orkesterinkäsittelyyn. Juan Vicente Mas Quilesin on tehnyt Carmina Buranasta hyvin toimivan puhallinorkesteriversiön.

Sopraano Piia Komsu liiteli rakastuneessa loppunousussaan kauniisti yläilmoissa. Sitä edeltävän eroottisen kisailun hän ja baritoni Sauli Tiilikainen ottivat niin kevyen kujeilevasti, että kohta menetti hieman tehoaan. Tenori Lassi Virtanen kiljui loisteliaan irvokkaasti paistettavan joutsenen kuolintuskissa.

Konsertin avausnumero oli Edward Elgarin Pomp and Circumstance -marssi nro 1. Komeasti se soi, mutta ensimmäisellä kerralla orkesteri ei osannut siirtyä kuuluisaan hymniin kovinkaan juhlavasti. Toisella kertaa sama seremonia onnistui jo uljaammin. Armas Järnefeltin sinfonista runoa Korsholmaa Raine Ampuja rakenteli lyhyistä pätkistä ilman linjakasta sinfonista jatkuvuutta.

HANNU-ILARI LAMPILA